

Мир и радост свима од Господа, јер су мир и радост најважнија богатства овог и оног света. За тим сви ми чезнемо. Можемо имати на кугли земаљској што год пожелимо, а да немамо мир и радост. А мир долази од Извора Мира, од Господа. Када се Господ обратио својим ученицима, када су они затворили врата због страха од Јудеја, прво што им је упутио било је: "Мир вам."

Господ ће вас наградити миром ако се измирите и окренете Апсолутном Добру, а Апсолутно Добро је Господ Бог. Он жели да ми имамо једну божанску особину - смирење је та божанска особина. Где год смирење царује, било у породици, било у друштву, оно из себе извија мир и радост.

Свако добро и свако зло потиче од мисли, јер смо ми мислени апарат. Утичемо чак и на биљни свет, будући да и биљни свет има нервни систем. Сви очекују мир, утеху, љубав.

Покајање је измена живота. Потребно је да човек оде до свештеника или свог ближњег и да му каже шта му ремети мир. Чим наши ближњи саучествују у нашем страдању ми добијамо утеху и снагу.

Ако се ми окренемо Извору Живота, Господ ће нам дати снаге да учврстимо у себи мисли пуне добра, јер добре мисли, добре жеље, дају мир и утеху свуда. Морамо се (мислено) изменити.

Наше мисли утичу не само на нас, него на све оно што нас окружује. Морамо да упућујемо добре мисли. Господ заповеда да волимо своје непријатеље, не због њих, него због нас самих. Треба опростити све од срца. Када се опрости све од срца, све је опрштено. Ми смо (тада) саучесници мира, тада мир чини радост и утеху свима око нас. Сви осећају наше мисли мирне, тихе.

Када је домаћин у кући оптерећен бригаама о породици нико нема мира и покоја од његових мисли, чак ни мала деца у развоју. Зато они који руководе кућом треба да се предају Господу, да Му се моле, и да схвате да је Господ свемогућ, да нас Господ теши.

Морамо од срца све опростити. Унутрашњи мир не може да се сачува докле год наша савест нешто изобличава. Морамо умирити савест. Треба свима опростити од срца. Без тога нема унутрашњег мира.

Даће Господ благодат. То је божанска сила која делује свуда, а особито у душама које траже Господа, Извора Живота. Мир Божији се свуда сеје.

У Старом Завету пише: "Сине, дај ми срце своје." Господ је једина утеха и анђелима и Светима и свима који Га траже. Он је једини Бесконачан.

"Професор је расејан. Он је такав и такав!" Моли да Господ да благог анђела и професору и теби. Ако заволиш професора, тако ћеш лако одговорати и добити оцену. Када се професор и ученик помире, међу њима више нема (мисленог) рата.

Нема нам мира ако мислено ратујемо са родитељима. Духови злобе гледају да се ми по сваку цену огрешимо о родитеље. Тада они стичу власт над нама, а ми мислимо да је неко други крив. Многи то увиде, па поправе мисли. Ја увек то кажем- неки прихватају, а неки су сувише горди. Што дајемо, то нам се враћа.

Свети Оци кажу: "Сеј љубав, па ћеш љубав жњети. Сеј мир, па ћеш мир жњети." Немогуће је да стекнемо мир ако смо пуни зависти и злобе. Ако се не ослободимо од те паклене особине како ћемо у вечност? Једини је Господ који може да нас измени. Дух се везује мислима. Каква нам је карактерна особина овде - такви прелазимо у вечност.

Треба да смо мирни. Боље је трпети увреду, него нанети увреду. Ако претрпимо увреду, Господ ће нам дати снагу и мир. Ако не претрпимо увреду, савест нам неће дати мира. Савест је Божански суд.

Ми можемо свашта радити али нећемо имати ни мира ни покоја. Карактерна особина (овде на земљи) је основа за прелазак у вечност. Ако смо мирни и тихи идемо у ред светих и анђела. Њих је Господ наградио бесплатном благодати и у тим душама нема особина овога света. Човек може стално да га вређа, а он се не вређа. Човек може да га изударе, а он се не љути, јер је његова душа руковођена Светим Духом.

Питали су Светог Серафима Саровског: "Шта је циљ нашег живота?" - "Враћање у наручје Оца Небеског."

Ми реметимо мир. Господ нас (тада) оставља са нашим мислима - ето нам страдања. Нема силе која може да поруши милост Господњу. Зато мученици нису осећали страдања, а ако су и осетили, утешио их је тихи Господ. Када благодат Светог Духа озари душу - она више не осећа страдања.

После Господа немамо веће добро од својих родитеља. Господ каже: "Ја сам тај који зачиње плод у утроби мајке." Родитељи су оруђе у рукама Господњим. Господ благосиља брак. Потребно је време да се попуни (број) оних павших анђела који су отишли са сатаном, а Бог је и за њих, духове злобе, Бог. Они су високоинтелигентна бића, али за њих нема ни мира ни покоја.

Ми морамо тражити утеху од ближњих будући да смо створени, ограничени временом и простором, и не можемо да дамо бесконачно, али тражимо бесконачно. Тражимо мир бесконачни, радост бесконачну - све бесконачно. Али наши најблизи не могу све да нам пруже. Сви смо ограничени и у сталном смо рату са злим мислима, јер су пали духови пуни злобе (зли духови нападају преко мисли - убацујући зле мисли у човекову главу).

Господ гледа да ли ми од срца тражимо да нам Он помогне. Чујемо многе речи лепог примера живота и како треба упутити ближње да то раде. Али, да ли ћемо моћи то да остваримо?

Видимо особу мирну, тиху, све прашта, све трпи. Тај пример нам остаје увек јер и ми желимо то да стекнемо. Како? Окренемо се ка Апсолутном Добру, срцем, мислима и целим својим бићем. Сјединимо се у апсолутној љубави са својим Створитељем. Треба бити непрекидно у молитви. Треба молити Пресвету Мајку, анђела и Свете (да нас

учврсте својом заштитом) да Га тако силно љубимо, јер тада ћемо бити блажени и овде и у вечности. Бог је Љубав и Срећа која испуњава све који Га траже.

Кавим се мислима бавимо - такав нам је живот. Ако су нам мисли мирне и тихе - ето нам мир. Ако су нам мисли негативне - ето нам немир. Ми тражимо помоћ од родитеља и кад их замолимо, они раскрваре своје родитељско срце и чине нам по вољи оно што је добро.

Божија енергија свуда делује, а особито у оним људима који су се окренули ка Господу. Бог је Мир, Утеха и Радост свима. Зато вам желим мир и радост од Господа.

Родитељи имају велику власт над својом децом. Да ли су они добри или лоши - то је њихова ствар и они ће за то одговорати. Много се у свету страда због непоштовања родитеља.

Мој отац је био много добар човек. Имао сам мисао да је требало да уложи много више у мене. Преосетљив сам. Рођен сам 1914.

Нисам смео да упутим такве мисли оцу. Не вреди што сам био бистро дете. Нисам видео да сам ја упропастио свој живот. Када је требало нешто да се оствари, а оно - пропаст. Лекари су рекли: Неће живети више од пет година. Био сам тежак плућни болесник. Хтео сам да посветим свој живот Господу, па сам отишао у манастир.

Господ ће отворити пут најбољи за децу. Господ ће опростити. Господ је милостив. Ако се ми молимо Богу за њих, немогуће је да то не утиче на њих. Мисли су огромна снага. Одмах нам се отвори пут и знак.

Монах се у старо време молио да му Пресвета Богородица укаже шта је то монах, а Пресвета Мајка му је рекла: "Монах је молитвеник за цео свет."

Ако мислима ратујемо са професорима и родитељима, нема добра.

Господ жали своја створења што тако пате, али узалуд кад неће да се покају.

Дође старац Св. Антонију и каже да је велики грешник и да је много грешио.

-"Хоћу да ми ти кажеш да ли за мене има покајања?"

-"Молићу се Господу да ми Он открије, а ти дођи за недељу дана."

Господ му је открио:

-"Знаш ли ко је онај старац?"

-"Не знам."

-"То је сатана."

-"Он хоће од мене да чује да ли има покајања."

-"Има покајања. Он је дух и стално је у покрету. Треба да стоји на једном месту три године окренут ка истоку и да се моли: "Опрости Господе моју преосталу злобу".

Старац је дошао након недељу дана.

- "Да ли си питао за мене?"

- "Јесам. Треба да стојиш три године окренут ка истоку и да се молиш: "Опрости Господе моју преосталу злобу."

Одскакутао је на једној нози јер је знао то, али неће да се покаје. Нема неопростивог греха. Нема греха који ће порушити милост Господњу.

Свети Оци су се интересовали шта је то хула на Светога Духа и добили су одговор. Хула на Светог Духа је упорност у непокајању и противљење истини. Узалуд ти некоме говориш да је Бог свуда присутан и да је Животодавац, кад он неће да чује.

Треба припремити срце да се у Светом Причешћу сједини са Господом. Пост је потребан за смирење тела, јер кад се тело смири, смириће се и душа. Црква је прописала како треба постити. Срце треба припремити. Ми можемо ништа не јести, а да нам је срце злобно и пакосно. Како да примимо Свето Причешће када не подносимо појединце? Узећемо Свето Причешће, али не за спасење, јер смо задржали паклене особине, које су зле.

Пост је припрема за смирено срце. Свети Оци кажу: "Онај који није послушан узалуд пости и моли се Богу. Послушање је веће од поста и молитве. Кад сам био млад нисам разумео упутства Светих Отаца, али касније сам видео да је то тачно. Ко не смири срце и не очисти га од злих мисли, узалуд пости.

Господ је сав мир, сва радост. Треба припремити срце да буде кротко, смирено, у супротном узећемо Свето Причешће на осуду, а не на спасење. Зато се и молимо: да нам Причешће не буде на суд него на спасење.

Ко обилази манастире да види споменик, архитектуру, фреске - вратиће се кући празне душе. Међутим, ако је побожна душа, ако обилази ради своје душе, да би стекао мир, спасење - вратиће се пун утехе.

Магија делује тамо где нема молитве ни чврсте наде у Бога. Једном приликом ми је дошла једна млада жена. Завршила је политичке науке, али је јако побожна. Удала се за лекара, човека који је већ био ожењен. Само је месец дана био у браку кад га је прва жена напустила. Њен муж има старијег брата који је исто лекар. Он се три пута женио и све три жене су га напустиле. Њихова мајка је исто лекар и професор медицинског факултета. Она живи са сестром и бави се црном магијом. Ретко долази код сина. Међутим дошла је једног дана љута и рекла снаји: "Ја сам отерла ону жентурачу од свог сина, али теби не могу ништа." Мађијом тера духове злобе да досађују снаји како би она напустила мужа. Али та жена (снаја) је молитвеник, ревнује за Господа. Пошто јој дух злобе ништа не може, враћа се на бабу, па баба игра пипиревку. Враћа се на оног који је њега послао, па се њему свети. Након тога кад је дете проплакало (родило се), баба је опет дошла и питала снају:

- "Да ли онај билмез воли своје дете?"

- "Како не би волео?"

- "Значи још га воли!"

Улази син. Плаче и каже жени: -"Знаш не мили ми се да уђем у стан. Знам да ми све ово чини мајка, али ништа не могу..."

Спаљивање мртвих није хришћанско дело. То је дело савременог света да би што мањи простор заузело тело. Ако је човек побожно живео, тело је благодаћу Светога Духа освећено, и као тело не сме да се спали. Господ није створио тело да се спали. Зна се још од прародитеља Адама да чим душа напусти тело, треба прах праху, треба ставити тело у земљу, јер спаљивање није хришћанско дело.

Оне мајке које уништавају плод своје утробе чине велики грех. Оне уништавају живот. То је велики грех. Бог зачиње плод, а оне га уништавају. Треба из дубине душе да се измене и да не понављају такав грех. Таква жена се осуђује као убица. Ни једна животиња на земаљској кугли не убија своје младунче, једино разумно биће убија своје дете. Ако остане у непоправљивом стању, биће осуђена као убица. Питање је да ли ће моћи да прође кроз митарства. Нема неопростивог греха осим неокајаног греха. Велики је грех

нашег народа - неокајани грех. Читава су села нестала. Био сам млад када је у Витовници било 110 кућа, а сада их нема ни половина. Жалосно је што ћемо ми Срби бити мањина. Доћи ће са стране и населиће се. Велика је грешка од стране грађанског закона да се земља дели на децу. На западу није тако, један остаје на земљи, а остали се запосле. Не ваља да се деле мале парцеле.

Наши Роми немају ни куће ни кућишта, па је опет пуна черга деце. Увек су задовољни, увек весели. А наши имају хлеба, па ни са хлебом неће да имају деце. Жалосно је то. Треба да се поправимо, ако можемо.

Мајка је мајка и сви смо везани за мајку. Многи научници су били благодарни према мајци, зато је се сећају. Мајка нам је карактерна особина.

Када мајка оде у вечност ми смо ожалашћени. То је наша грешка. Ми треба да се молимо, јер она потребује наше молитве, а не жалопојке. Много ми смета када смо ожалашћени. То је велика грешка - па ми смо Хришћани. Уместо да будемо благодарни Богу за све, да Му се молимо да се (упокојена особа) уброји међу анђеле и свете - ми тугујемо. Због тога и деца и мајка много пате у вечности.

Једна мајка је имала ћерку која јој је била једина нада. Међутим ћерка се разболи и умре, а пошто је била побожна Господ је одведе у рај. Њена мајка је желела да је сања, али ћерка није имала потребу да се јави мајци јер је била у рајским небесима. Зато је мајка ишла код врача и гатара. Једна јој је врача рекла да пре изласка сунца изађе на гроб, да узме флашу и да нешто уради, и чека да јој се ћерка јави. Мајка је то урадила, а ћерка јој се јавила и рекла:

"Мајко, што си ми то учинила? Зашто си ме тражила? Била сам у рајским насељима, а сада више не могу да се вратим. Што се ниси помолила Богу? Толико ме је туга оптеретила да не могу да се вратим Господу. Не могу да се вратим тамо где сам била опредељена."

Не треба тувовати за умрлима, већ се треба Господу молити да им Он да јеванђелска насеља. Туга све ремети. Она омета мир који су они добили од Господа. Зато треба да будемо молитвени, јер тувовати за својим рођенима није хришћански. То је

незнабожачки. Ми се овде припремамо за вечни живот. Треба да смо благодарни Богу. Треба да се молимо Господу да им опрости грех и да чинимо добра дела за спомен. То се прима. Само Господ може да ослободи душу од паклених уза. Зато највише да се молимо Богу и тамо где има свакодневна Литургија да се моле за покојне.

Док је владика Николај био у животу питали су га да ли има спасења за оне који се нису кајали у животу. Рекао је да има, ако се неко моли за такву душу четредесет дана и више. Литургија је голготска жртва. Господ се жртвује. "Господе, омије грехе онима који су овде споменути Твојом часном крвљу." То је највећа жртва коју ми Хришћани можемо да учинимо.

Кад сам био млад монах мучило ме је питање: "Зашто онај који искрено тражи Господа толико страда? Зашто се толико мучи? Не могу више Господе!"

Легнем. У сну видим себе на узвишењу. Видим како иде војска од истока ка западу. Није земаљска војска, него небеска војска. Сви су равни (исти). Само један иде корак испред свих. Певају:

" За Цара Славе,

За Цара Небеског,

Ми борбу водимо,

Зло да покоримо."

Певам и ја са њима:

"За Цара Славе,

За Цара Небеског,

Ми борбу водимо,

Зло да покоримо.

Како ћемо зло победити?

Љубављу.

За Цара Славе,

За Цара Небеског,

Ми борбу водимо,

Зло да покоримо.

Много значи кад у кући има молитвеник. Молитва привлачи Божју благодат. То осећају сви домаћи. То осећају и они којима су срца охладнела. Зато се треба непрестано молити.